

מעדותה של סוניה זילכה על אנטישמיות לאחר המלחמה,

מיקולאש, סלובקיה

אחרי השחרור חזרנו למיקולאש... לא רצו לקבל אותנו. הגויים ממש התנהגו לא יפה, ונתנו לנו להרגיש שאנחנו מיותרים, ואני זוכרת שהרבה ברחוב שמעתי: למה לא גמרו אתכם? ולמה לא נשאתם ב... הם היו מאוד אומללים שחזרנו, ולא רצו לראות אותנו. וכשהתחלתי כבר ללכת לבית ספר, יום אחד חזרתי ותפסו אותי שני גויים שהיו משתפים [פעולה]. הם היו אולי בני 16-17. שניים. תפסו אותי והרביצו לי מכות רצח. שברו לי את האף. חזרתי מלאת דם הביתה, מלמעלה עד למטה הייתי מוכה. ישר אבא תפס אותי ולקח אותי לרופא שלו, שלנו, שהוא כן היה נחמד, ועזר ליהודים. והוא עזר לי. היה לי נקע, שבר לי את העצם פה, וזהו. אני זוכרת שאז לקחו אותם, הכניסו אותם לבית הסוהר, את הבחורים האלה.

מקור: ארכיון יד ושם 4423 – O.3.